

Vasas Marianna

Szimbólumsugarak

{Versek és prózák}

Élet az emberek után

Zajhangyák milliárd parány árnya
ében lángokba vígan poroszkált,
zérusfüggöny bársonyzuhataga
oltotta a sok nyüzsgő kis parázst;
és motoszkált az utolsó vágy is,
serényen lombzott szeme előtt a Cél,
– oly serényen, ahogy a lábatlan
napról-napra, újra s újra útra kél –
és mozdult volna a Minden, utoljára,
erőt feszített benne még az elemi,
de tudta, a végső idegmoccanásban,
amit csak a Végsőben lehet sejteni.

Én láttam mindent. Utolsó voltam.
Mielőtt meteor szaggatta volna át
világ leplét, s a hamvakból bölcsőt
faragtam a visszatérő kezdet gyanánt.
Talán itt vége is lehetne, mint
ahogyan akkor nekem is végem lett,
de a Túlban örökké kavargó
megértette velem a szerepeket;
hogy álarc csupán élet a lényegen,
de nemes, áhításra méltó álca,
az, hogy ember lehettem, csak az Egész
egy esetleges megnyilvánulása;
az az igazán dicső, hogy lehetek bár
állat, növény, vagy akár földönkívüli,
egyetlen isten csak az a pillanat, mely
alatt minden mozgó önmagát megszüli,
s megalkotva saját énjét, kiterjeszti
a percre, melyet a legszebbnek kijelöl,
majd jön egy még szebb, és fokozásokon túl
öröme himnusza szökőkútként feltör;
hol már nincs szebb és rútabb, és semmilyen
végeesség általi skatulyába zárt,
az értelem, bár a jéghegy csúcса szép,
túlzott fogyasztója önmagának árt.

Mert félresöpörve minden bölcselést,
utolsó köddé váló, megláthattam,
villanásnyi szépség a világ, ahol
a legszebb szó a kiszámíthatatlan;
és bár rengeteg súlyos seb szállingózik
mai napig a Föld légkörében,
mit hátrahagyott ember, nem a gyűlölet,
s nem a súlytalanon túli éden,
egy képesség, mely a nulláról
új életet épít, s világokat sző –
hogyan érezni s küzdeni képes,
mikor a lélek már régen múltidő.

Költői próza

Rágyújt a Nap, fekete pipafüst karikái körökön túli világokat sejtetnek. Koromkoszorú fonja körbe a napal ágait, hogy a szürkület egyre árnyasabb alakot öltjön. Bagolykönnyek prizmáján megtörik a fáradtság holtpontjának tükre. Vízűkör csak e sosem-fásuló világ, hol a végtelen kékség lényei masszírozzák őseredetük égi feladatoktól gémberedő hátát.

Izzad az est, a zsibbadt napfény emlékét még nem heverte ki. Hirtelen lezúduló cseppek jelzik hőségcsömörét, de hamar elcsitul az eső iránt érzett fellángolása.

Kávészín lélekszáron mocorognak az életérzés hunyorgó barkacsillagai. Szívószál az, mivel kiszívja a meleg az energia zsongó méhkasának termését: az ihletmézt.

Barangolnak árnymedvék az idegerdőben, de a csittujjak hamar nyugalmat lehelnek a kavargó, kékes szelekkel áthatott belső tájra.

Én ebben a világban élek, mégis, a szavak hangulatfestő ecsetével felfestem a Különleges palettának valamennyi árnyalatát, hogy új, pezsdítő színezetet kapjon minden.

Felitatom a felesleget a mérték zsebkendőjével, majd megpihen a kép tükre szemeimben.

Szomorú vagyok most, új szerelemre vágó; mégis, csupa személytelen jelenségek tesznek most boldoggá.

Ezért is írok költői prózákat.

A mondathajó vitorláit felfogják a gondolatok rohanásának metsző szeleit.

Majd belecsobbanok az ismeretlen vizébe. Hullámok... Maga leszek – a Szó!

Majd részekre bontom magam, s egy-egy szó leszek.

Milyen érzés lehet például: szomorú szónak lenni?

Szomorú? Mennyire van megpecsételve egy szó? Ha bőrébe égették sorsát?

Ha jelentésváltozáson, vagy kiegészítésen megy keresztül: ő győzött.

A változás és a szabadság ugyanis jegyespárok.

Most viszont visszatérek abba a birodalomba, hol kölcsönösen vagyunk egymáséi... A szavakkal.

Nem uraljuk egymást – hanem szeretjük.

Szomorú azért vagyok, mert még nem öltött testet az én Költői Prózám...

Vagy ha igen, még nem akadt utamba.

Addig írjuk egymást, billentyűk zongoráján új érzéseket komponálva...

Visszatérek az esthez. Jé, egy hullócsillag! – s már kívánok is...

De körülbelül ez az est szó szerint fénypontja.

Az ég valójában csak szimpla sötétkék, alig van egy két, jelentéktelen csillag az égen, itt, a városhoz közel, a fényszennyezés megöli a valódi sugarakat, mik a csillagokból súgták át létüket ideátra; a Kedves tán sosem jön el, és majd' kilóg a nyelvem a melegtől...

Hát ezért írok költői prózákat.